

Forfatter: Lorenzen, Carl Henrik

Titel: BREV FRA: Lorenzen, Carl Henrik (1828-07-20)

Citation: Lorenzen, Carl Henrik: "BREV FRA: Lorenzen, Carl Henrik (1828-07-20)", i *Breve fra Italien skrevne i Aarene 1828 og 1829*, Bianco funo & Schneider, s. 24. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002032317-000-shoot-L0020323170000010.pdf> (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Italien skrevne i Aarene 1828 og 1829

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Den 20 Juli.

Ogsaa det danske Tungemaal begynder nu at lyde her i Bjergene. Nede i Kaffehuset, hvor jeg undertiden converserer lidt om Aftenen ved et Glas Limonvand eller en Kop Frugtiis, har det tidt saaret min nationale Stolthed, at jeg ikke kunde høre nogle af de gamle vante Toner i det babelske Sprogchaos, som. 25surrer En om Ørene. Denne Mangel er der nu raadet Bod paa ved en kjær Landsmand, som er flygtet herud til den svale Bjergluft, og har opslaaet sin Bopæl tæt ved Porten hos en lille sortsmudset Merkante. Nu er jeg hjemme igjen. Han spiller ypperligt Guitar, og kan en Mængde danske Sange udenad; som vi da flere Gange have sunget. I Rom skal det neppe være til at udholde; Kunsten sveder af Livsens Kræfter; mat og stønnende gaaer man ned til Lepre og Café Greco; Hjemveien op ad den store spanske Trappe koster mange Sveddraaber, og har man endelig faaet Træmmerne lukkede, lader man Pensel og Palette hvile og søger Løibænken. Tak for Synet af de gamle Guder og de nye Dæmoners Kæmpespor! Lad Kunstens Tempel kun være lukket for os! Her i Naturens Skjød findes gamle Minder og nye Helgenbilleder, som Enhver kan ihukomme og tilbede paa sin Viis, naar han blot forstaaer at skjønne paa slige verdslige Goder.

I Eftermiddags gik jeg lidt ned af Landeveien for at oplede et malerisk Prospect. Ligesom jeg sidder og tegner, kommer et Par Folk forbi, Konen ridende paa et Æsel, to store Kurve paa begge Sider, Manden ved Siden af. Det faldt mig strax ind, at det var en passende Staffage, hvorfor jeg uden Omstændigheder sagde god Dag, og bød Manden ti Bajok for ti Minuter. Konen loe: „Skal jeg ogsaa med, Signore?“ „Det forstaaer sig, Signora,“ svarede jeg; „De vil tage Dem ypperlig ud. Tillad blot et Øieblik.“ De holdt virkelig stille. Da jeg var færdig, viste jeg dem Skizzen. „Per Bacco!“ raabte Manden, „seer Du Mariuccia, der er Huset og Havemuren og det store Kastanietræ. Lad os see, er Ingenting glemmt? Nei, det er godt, takker mange Gange for den Ære, De har gjort min Eiendom.“ — Jeg vilde nu til at gaae igjen, da de indbød mig paa et Glas Viin. Den var udmærket. Konen plukkede nogle Druer og Figener; Manden viste mig omkring, fortalte mig, at Viinhøsten havde været god ifjor, og at den tegnede til at blive endnu bedre til Efteraaret. „Det er al den Jord, jeds. 26skal leve af,“ sagde han, da vi stode oppe ved Huset, hvor man kunde oversee hele Vignen. „Renterne for ifjor har jeg rigtignok ikke betalt endnu; men jeg har en Deel Viin liggende. Det er den bedste i hele Fraskati.“ Jeg spurgte ham, om det kunde betale sig, at købe og dyrke en saadan Vigne. „Betale sig?“ svarede han. „Ja det er nu saadan en egen Sag. Imidlertid man har dog en Deel af sin daglige Føde, og saalænge man har Viin og Brød, savner man Intet.“ Han fortalte mig endnu et og ander om Viinavlens her i Egnen og i Velletri, som var hans Fødeby, og da jeg gik, havde Konen bundet en heel Mængde Frugt i et Tørklæde og bad mig ikke forsmaae det.

Slige Timer holder jeg mere af, end af hele Nætter i de Stores forgyldte Sale. T. kan ikke deeltage i min Begeistring, naar jeg fortæller ham om mine Smaatoure her i Egnen, om de simple, venlige Folk, og mine Samtaler med dem. Jeg lader mig imidlertid ikke forstyrre. Hvo som alletider lever i de saakaldte høiere Regioner, og sjelden eller aldrig beqvemmer sig til at stige ned til det frie, eenfoldige Naturliv, bliver enten til en forskruet Pedant, eller en egoistisk, menneskefjendsk Eneboer.

Med denne Sands for Natur, Videnskab og Kunst, og Alt, hvad der kaldes godt, simpelt og eenfoldigt, lever jeg her de lykkeligste Dage; og lad Fremtiden engang vord mindre glædelig, jeg skal stedse mindes denne Tid og takke Skjæbnen for, at den har givet mig Leilighed til at leve, som jeg gjør.